

želja

anonimne autorke. sakupila
džilijan anderson

Preveo
Goran Skrobonja

Laguna

Naslov originala

Submitted by Anonymous

WANT

Collected by Gillian Anderson

Copyright © Gillian Anderson, 2024

This translation of WANT is published by Laguna Publishing House by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

želja

Sadržaj

Uvod	11
Pisma:	
O fantazijama	23
Grube i spremne	57
Predmet obožavanja	85
To se ne sme	99
Zatočena	131
Uvrnuto	141
Neznanci	163
Moć i potčinjavanje	183
Istraživanje	219
Još, još, još	237
Posmatrači i posmatrani	265
Uvek volim da...	285
Nežno, nežno	309
<i>Izjave zahvalnosti.</i>	345
<i>O autorki</i>	347

Ključ

Zamolili smo sve autorke za određene činjenice o njima i priložili njihove odgovore na kraju svakog pisma. Neke od njih nisu odgovorile na sva pitanja i u tim situacijama tamo stoji NEDOSTUPNO.

Etnička grupa i državljanstvo
Veroispovest
Godišnji prihodi
Seksualna orijentacija
Status veze
Deca

Uvod

*B*ilo mi je jedva pet godina 1973. kad je kultni klasik roman-sijerke Nensi Frajdej, Moj tajni vrt: Seksualne fantazije jedne žene, dospeo na police s knjigama i u tašne žena u Sjedinjenim Državama; samo sedam godina kad je on stigao do žena u Srednjoj Engleskoj. Moj tajni vrt je bio dokaz da žene uživaju u jednako bogatom i raznovrsnom erotskom unutrašnjem životu kao i muškarci. Konačno je tu bila knjiga u kojoj su obične žene, mlade i stare – „vi, ja i prva komšinica“ – iskreno govorile o uzbuđenosti, masturbaciji, seksualnim snovima i željama. U njihovim mislima nije bilo ničeg što se ne bi smelo.

Knjiga Nensi Frajdej otkrila je da, za neke od nas, seks koji doživljavamo u glavi može biti stimulativniji od fizičkih elemenata bilo kakvog snošaja, koliko god ovaj strastven bio. Neobuzdavanje pretpostavljenim društvenim konvencijama, nelagodnošću ili možda strahom da našim partnerima ne bude neprijatno, mi u svojoj mašti možemo da udovoljavamo najdubljim, najnestašnijim željama. Bilo je to provokativno, revolucionarno čak, na početku, a onda je postalo obavezno štivo, globalni bestseller prodat u mnogo miliona primeraka.

Ne znam da li je moja majka, kompjuterska analitičarka, imala svoj primerak knjige Frajdejeve. Naš dom svakako nije

bio puritanski i u njemu se niko ne bi mrštio na takvo štivo – ali koliko god liberalno bilo moje detinjstvo, nije to bilo nešto što bi mama tek tako ostavila na stočicu za kafu. Dok sam bila tinejdžerka, jednom sam pronašla primerak Priče o devojci O, zloglasnog francuskog erotskog romana An Desklos, zavučena iza jastuka na sofi u komšijskoj kući, i svakako sam prelistala nekoliko stranica. A kao mnogo mlađe dete, sećam se da sam dotumerala u dnevnu sobu gde je neko ostavio uključen televizor i ostala da stojim obamrla i opčinjena dok se par na ekranu upuštao u sasvim čedne, ali očito bezobrazne radnje. Još pamtim svoje usijane crvene obraze, ubrzane otkucaje srca i opipljiv, sve jači osećaj stida.

Prvi put sam sama pročitala Moj tajni vrt dok sam se pripremala za ulogu seksualne terapeutkinje dr Džin Milburn u TV seriji Seksualno obrazovanje. Pisma i intervjui su bili neverovatno intimni i veoma sirovi. Njihova nefiltrirana i bolna iskrenost potresla me je. Nije to bilo doterano, niti je bilo truda da bude pismeno; kao da je poteklo pravo iz tajanstvenog srca sušte ženske čežnje. Ljudska mašta ima malo granica, a isto važi i za naše seksualne želje i fantazije, a opet se one tretiraju kao tabu. Frajdejeva je zamislila knjigu kao odgovor na primedbu muškarca urednika na erotsku fantaziju u jednom od njenih romana, odgovor smatran toliko opasnim da je bio zabranjen u Republici Irskoj. Iznošenje ženskih fantazija na otvoreno ujedno je dovelo do svadljivih pitanja – da li žene žele da ostvare to što zamišljaju? Šta znači ako fantazirate o nečemu neuobičajenom, zabranjenom ili čak nezakonitom? Šta bi to moglo da nam kaže o etabliranim rodnim ulogama koje su ženama nametnute?

Toliko se toga promenilo u našim društvenim i polnim odnosima u pedeset godina otkad je objavljeno prvo izdanje Mog tajnog vrta. Da li su se promenile i najdublje unutrašnje želje žena? Ja sam žena, sa sopstvenim seksualnim životom i fantazijama, i bila sam radoznala u vezi s tim na koji su način fantazije grupe raznolikih žena slične mojima, ili drugačije od njih.

Knjiga koja vam je u rukama započela je pozivom ženama širom planete. „Draga Džilijan“ je bio poziv za žene da podele s drugima seksualne fantazije, misli i osećanja koje mnoge od nas čuvamo u glavi, ali retko o njima govorimo naglas. Prilika da se prikupe glasovi žena sa svih strana sveta u novoj knjizi fantazija za novu generaciju. Moji izdavači su postavili portal na koji su pisma mogla da se šalju anonimno. A onda smo sačekali... Imali smo veoma mnogo pitanja: da li će žene pronaći nešto zanimljivo ili erotično u tome što koriste pero i papir kako bi podelile svoje unutrašnje misli s drugima? I zaista, šta bi se promenilo kad bismo ono suštinski privatno obnarodovali? Kako bi ljudi reagovali? Pred kraj roka za slanje, pisma su zajedno brojala 800.000 reči – primili smo dovoljno tekstova da popunimo najmanje osam tomova. Očigledno, potreba je postojala.

Poziv na slanje pisama doveo je do bujice otvorenih, iskrenih, bolnih, smešnih i krajnje razuzdanih izliva koji su naglašavali fantazije bogate i raznovrsne koliko i same njihove autorke. Pisma od žena koje ranije ni pred kim nikada nisu artikulisale – bilo naglas, bilo na papiru – svoje seksualne tajne, izuzev poneke sitnice koja bi im se omakla uz piće s bliskom prijateljicom, ili u vrelini trenutka s partnerom. Bilo je očigledno da je učešće u „Draga Džilijan“ za njih bio proces istovremeno oslobađajući i nedopušten. Bilo je tu pisama od tinejdžerki koje još nisu imale svoj prvi polni odnos; od žena bez stalne veze zarobljenih u beskrajnom ciklusu onlajn muvanja i snošaja za jednu noć; iscrpljenih žena s malom decom; udatih ili onih sa dugoročnim partnerima frustriranih ponavljanjem iste stare rutine; transrodnih žena i ljudi koji sebe smatraju nebinarnim; i žena u svojim šezdesetim i sedamdesetim, koje su ustanovile da i te kako ima šta da se kaže što se tiče seksa posle menopauze. Bila su tu pisma žena sa svih strana sveta – od Kolumbije do Kine, Irske do Islanda, Litvanije do Libije, Novog Zelanda do Nigerije, Rumunije do Rusije. Bilo je tu pisama žena koje su panseksualne, biseksualne, aseksualne, aromantične, lezbijke, strejt i kvir.

Mi kao društvo žene po navici smestamo u određene fioke, ograničavamo i sputavamo njihov identitet i ulogu – zavodljiva seksualna partnerka, brižna majka, pametna žena posvećena karijeri – a opet, ove fantazije pokazuju da nema te žene sa samo jednim jedinim identitetom. Želela sam da bacim rukavicu u lice kategorizaciji koja se ženama nameće; a opet! Knjiga mora imati strukturu i red! Zato je proces sastavljanja knjige bio istovremeno izazovan i fascinant: pronašla sam ogromno zadovoljstvo u procesu suprotstavljanja pisama, stvaranju sistema i posmatranju kako knjiga poprima oblik u svojevrsnom ritmu koji je povremeno izgledao poetski. Dostavljeni tekstovi su me ujedno nagnali da razmotrim sopstveni identitet: etikete glumice, majke, partnerke, aktivistkinje, Amerikanke/Britanke. I tako, s tim na umu i u duhu ovog projekta, i sama sam poslala sopstveno pismo za knjigu. Zanimalo me je da vidim kako će se ono uklopiti; da li će se prirodno uklopiti i – premda to nikad nećemo saznati! – hoće li se poklopiti sa pretpostavkama koje ljudi imaju o meni?

Za mene seks nikada nije bio statičan entitet, već pre nešto što se prilagođava i menja kako ja rastem i menjam se, sa svakom novom fazom i etapom mog života. Ogroman deo toga oduvek se sastojao u razmišljanju i osećanjima, ne samo u radnji. Kao glumica, u samoj srži svog posla imam usađenu dozvolu da se prepustim alternativnoj stvarnosti, što je upravo definicija fantazije. Žene koje oličavam, u čije svetove stupam, takođe imaju svoj unutrašnji život, želje i fantazije, ključne da bi se razumelo zašto se tako ponašaju. A mnogo njih me je naučilo seksu i seksualnosti.

Kad sam prvi put pročitala Moj tajni vrt, najviše me je pogodilo preovlađujući osećaj stida kod tih žena. Za žene je 1973. godine priznavanje sopstvenih unutrašnjih seksualnih želja sebi, a kamoli tek drugima, bilo opterećeno unutrašnjom nelagodnošću. Mislila sam da će u dvadeset prvom veku stvari svaka-ko biti drugačije. Sa većom vidljivošću LGBTQIA+ zajednica,

multimilijarderskom porno industrijom i dramskim TV serijama kao što su Seksualno obrazovanje, Euforija i Normalni ljudi koje privlače na desetine miliona gledalaca, žene sigurno samo o tome razmišljaju i razgovaraju? Pa, ne baš.

Iznenadilo me je to što brojne žene danas i dalje čuvaju svoje fantazije samo za sebe. Mnoge od onih koje su mi pisale glasne su, ponosne, samopouz dane žene koje priznaju i slave svoju seksualnu moć, ali jednako su brojne bile i one koje su iskazale stid i krivicu zbog traganja za seksualnom utehom i zadovoljstvom. Kao što je jedna od njih napisala: „Često preispitujem stid koji prati moje želje. Zar se svi stide i prave se da nije tako?“ Za mnoge seksualne fantazije mogu biti samo tajne. Bilo je otrežnjujuće čitati iz prve ruke o iskustvima onih koji žive u zemljama gde društvene norme – ili, u nekim slučajevima, zakon – brane bilo šta osim heteroseksualne veze i seksa u braku. Ali čak i autorke iz takozvanih liberalnih društava pišu o tome da osećaju „stid“, „neprijatnost“ ili „krivicu“, pišu o svom strahu ili oklevanju da razgovaraju s partnerom o onome na šta zaista misle dok su u snošaju s njima ili, često, kada same masturbiraju.

Ali, a ovo je veoma veliko ali: ja nisam stručnjak niti imam profesionalne kvalifikacije za tu oblast. Po pozivu sam glumica, i stoga neću analizirati ta pisma, niti nuditi objašnjenja o tome šta znači biti žena ili o seksu uopšte. Ali ću ih zato, dragi čitaoci, predstaviti za vas tako da možete doživeti ta izuzetna pisma bez ikakvog filtera. Oduvek su me zanimale seksualne fantazije, i ja svoju ulogu u ovoj knjizi sagledavam kao ulogu kustoskinje, koja je te raznolike i neverovatne glasove prikupila u formi knjige. Bilo je to čudesno putovanje i izuzetno mi je drago što uviđam koliko smo sve različite, ali isto tako i koliko smo iste širom sveta. Ova knjiga je platforma za glasove žena, da nam omogućući, u potpunoj anonimnosti, ne samo da podelimo to s drugima već, paradoksalno, i da budemo viđene i saslušane. Ja želim da uklonim tabu sa fantazija i unesem uzbuđenje i zabavu u nadi da bi ova knjiga, ova pisma, kroz

njihovo razotkrivanje, predstavljanje i identifikaciju, mogla da ih nadahne.

Čitanje pisama pružilo mi je mnogo više od pukog uvida u imaginarne ženske seksualne svetove; takođe mi je omogućilo da bacim pogled na okolnosti u kojima fantazije imaju svoju ulogu. Za mnoge žene, fantazije ispunjavaju ključnu svrhu kao sredstvo za bekstvo, povlačenje od pritiska i zahteva posla i roditeljstva, prozaičnosti svakodnevnog života. Kako to jedna autorka objašnjava, seksualne fantazije odavno već pružaju utehu u usamljeničkim brakovima: „Seksala bih se dvaput dnevno da mogu, a on bi sasvim zadovoljno mogao bez toga. Često me je zbog njega bilo stid što mi je do seksa, što ga želim toliko i što iskazujem bilo kakve žudnje. Otad pa nadalje, fantazije mi prave društvo. Mnoge od njih kao temu imaju potpunu slobodu, spontanost i razuzdanost.“ Možda je malo zastrašujuće to što ovo pismo zvuči kao da je moglo biti napisano pre pedeset godina za Nensi Frajdej – u nekim delovima života žena, ništa se nije promenilo. Za neke žene seksualne fantazije mogu biti uže za spasavanje. Kao što piše u jednom pismu: „Osećam da mi fantaziranje pruža volju za životom.“ Za druge, fantazije su podstrek da pojačaju svoju uzbuđenost i dodatak, a ne zamena, za pustolovan seksualni život.

Moćna stvar u vezi sa svim namernim seksualnim fantazijama jeste činjenica da mi stvaramo priče. Imamo tu snagu i kontrolišemo dešavanja, ko šta i kako kome radi, sve do poslednjeg, najsitnijeg, izuzetnog erotskog detalja. Možemo odlučiti da radimo šta god poželimo, sa kime god poželimo, sa koliko god ljudi poželimo, kad god poželimo – bez straha, bez društvene osude ili posledica. Ja mislim da je to ključ: fantazija može pomoći da se kristalizuju naše želje i potrebe. Ona može da nas oslobodi da istražimo sebe, da eksperimentišemo sa svojom uzbuđenošću i željom bez rizikovanja da nam neko naudi ili nas kritikuje. Fantazija je bezbedan prostor; nije neophodno da to što poželimo bude stvarno. Najvažnije, u fantaziji nam jedino

treba sopstvena dozvola: fantazija je nameran, i obično sasvim privatna čin i sećanja i mašte.

Štaviše, ponekad, gde stvarnost omane, fantazija stupa na scenu. U mnogim pismima, zadovoljstvo i uzbuđenost autorke povezani su sa tim koliko se ona seksi oseća ili koliko se brine za to kako je sagledavaju. Neke žene pišu kako ne mogu da uključe svoje stvarne ličnosti u sopstvene fantazije – zamišljaju da su muškarac usred akcije, ili neka nepoznata žena, ili neka besprekorna verzija njih samih, „mlađa i sa jedrijim nedrima“. Te idealizovane seksualne fantazije očito su bezbedno sredstvo bekstva od samoprocenjivanja, od nesigurnosti zbog svog tela i toga kako će se pokazati. Možemo se prepustiti, biti u svom najboljem izdanju, biti ono najviše seksi, najvrelije ja, i prestati da brinemo zbog „savršenog“ tela, postporođajne težine ili proširenih vena. Kako ova žena veli: „Veoma mi je teško da nalazim put između onog što me pali i onog kako mislim da bi trebalo da nastupam. Mislim da mi je fantazija broj jedan to da me neko natera da osetim da sam potpuno željena. Ne zato što se radi samo o još jednom golom telu, već zato što sam to ja, i moje telo.“

Onda, o čemu fantaziramo, i zašto? Pa, kao što ćete videti, seksualne fantazije koje smo primili jednako su bogato raznovrsne kao i žene koje su ih zapisale. Široki uticaj erotske proze, poput E. L. Džejms i njenih Pedeset nijansi sive (2011), na vaše najdublje želje jasan je i glasan, i još jedan činilac koji se razlikuje od Mog tajnog vrta, pokazujući naznake društva koje je više upoznato sa širim erotskim rečnikom. Tu su fantazije o BDSM seksu među odraslim osobama koje uzajamno na to pristaju kako u dominantnim tako i u potčinjenim ulogama, i druge u vezi s promenom uloga između njih. Fantazije koje sadrže vezivanje i šamaranje po guzi, lopatice i bičeve, poveze za oči i lisice, davljenje i obuzdavanje, analne zapušače, dildo i vibratore svih oblika i veličina. Zanimljivo, mnoga pisma sa detaljima o snovima u kojima su predmet dominacije i prepuštaju

kontrolu stižu od žena koje opisuju karijere uz koje ide velika odgovornost i moć, kao i to da su uglavnom odgovorne da kuća i porodični život ostanu na ustaljenom koloseku. Ujedno je za mene bilo fascinantno to da neke žene fantaziraju o tome da su „ljudske krave“, što je za mene bio nov izraz (u suštini, da ih muzu). Mnoge su još opisivale fantazije o seksu bez zaštite i želji da osete kako muškarac svršava u njima. Ovo svakako označava generacijsku podelu – za post-AIDS generaciju, seks sa zaštitom je obavezan. Ove naknadne generacije su takođe sazrele usred grčeva tehnološke i digitalne revolucije, što se očito manifestovalo u našem erotskom životu, ne samo u vidu neprestanog pristupa pornografiji. Nekoliko žena uviđa privlačnost potpuno funkcionalnog, veoma realističnog muškog robota koji može da zadovolji svaki njihov seksualni hir – ono što je nekada bilo deo naučne fantastike, danas izgleda daleko manje fantastično.

Opet, mnoge arhetipske fantazije uporne su u svojoj popularnosti. Ovde je uključen tek delić zamišljenih trojki i višebrojki koje smo primili, i koje su prema aktuelnim istraživanjima daleko najčešće seksualne fantazije. Slično tome, bilo je bezbroj fantazija o kancelarijskom seksu s kolegom ili šefom; o rizičnom seksu kada neko može da vas uhvati na delu; voajerskom seksu, bilo u ulozi učesnika, bilo u ulozi posmatrača; o seksu pred publikom; seksu sa neznancima; seksu na otvorenom. Možda su neočekivanije bile fantazije o seksu s tuđinom koji je obdaren pipcima ili polučovekom-poluživotinjom – dovoljno je reći, bili smo na slatkim mukama pri izboru.

Što se mračnije strane tiče, iako smo gledali da ne uključimo pisma koja bi mogla da izazovu traumatične reakcije, bilo bi neiskreno ne priznati da neke žene fantaziraju o tome da se „upotrebe“ za seks, ili da budu otete i da ih njihovi otmičari siluju. Ali važno je naglasiti da su to fantazije. I možda je svrha fantazije sledeća: da obezbedi prostor gde možemo bezbedno zamišljati i odigravati potencijalno opasne i ponižavajuće situacije unutar svojih misli i svoje spavaće sobe.

Bila sam prestravljena od mogućnosti da sopstvenu fantaziju stavim na papir, kako neko ne bi uspeo da razluči onu koja je moja (da ne pominjem to što bi moji izdavači znali o meni više nego što bih ja nužno želela da znaju!). Da budem iskrena, mislim da u meni postoje dve strane, kao što je možda slučaj sa mnogim ženama: ona strana koja dobro ume da traži ono što želim, i strana koja će se povinovati željama mog partnera, koja će sa zadovoljstvom podeliti moje najintimnije porive, ali samo ako moj partner započne taj razgovor (a i tada ne sve). Je li to zbog stida? Ili ukazuje na to da ne bih nikome poverila taj nivo intime? Ili možda mislim da je nekako bolje biti, jednim delom, nedokučiva? Da li se sve, na neki način, borimo sa mogućnošću da nas neko potpuno poznaje?

Kao što bi terapeutkinja za seks i veze dr Džin Milburn, moj lik iz serije Seksualno obrazovanje, nesumnjivo tvrdila, neverovatno je zdravo podeliti vaše najintimnije fantazije s partnerom. Ona bi možda rekla da to razotkrivanje stvara bliskost, stimuliše uzbuđenost i ispoljava nivo poverenja koji može biti samo od koristi za seksualno partnerstvo. Ali opet, i sama Džin je imala nekoliko problema sa granicama i ja se na nju ne bih u potpunosti oslonila kad su posredi intimne veze – bila ona doktor ili ne. To je svet televizije, i njen dubiozni moralni kompas dovodi do izvorsne zabave!

Svejedno, čak i u stvarnom svetu, od trenutka kad se serija pojavila na Netflixu, bilo je očigledno da postoji ogromna publika spremna za iskrenost serije u vezi sa svim stvarima koje se odnose na seks. Nije neobično za bilo koji od likova, čak ni za tinejdžere, da govore otvoreno o svojim najdubljim i najmračnijim fantazijama, i mogla bih da se opkladim da su mnoge mračnije od većine onih koje su otkrivene na stranicama ove knjige. Međutim, obim primljenih tekstova, kao i stepen intimnih detalja koji su izneseni jasno ukazuju na to mnoge žene žele da podele, žele da ih drugi čuju, vide i vrednuju – i, sasvim jednostavno, žele. Otud i naš naslov.

Bila sam oduševljena kada sam čitala koliko žena završava svoja pisma napomenom o zadovoljstvu i seksualnom uzbudjenju koje su doživele dok su zapisivale svoje fantazije. Nemate predstavu o tome koliko mi radosti donosi to što mogu da zamislim sve vas prelepe žene širom sveta, dok sedite za svojim uređajima i kuckate, artikulišete svoje seksualne snove, i sipate svoje najdublje žudnje, želje i tajne na stranicu. Uzbudena sam zbog toga što toliko vas prihvata svoju erotičnost i pritom se fenomenalno provodi.

Konačno, reč o izboru i postupku uređivanja. Želim da zahvalim svima koji su odvojili vreme da mi napišu pismo. Pažljivo sam pročitala i razmotrila svako od njih. Nažalost, koliko god da bih volela da uključim sva, knjiga od 1000 strana jednostavno nije bila izvodljiva opcija. Izvinite ako vaše pismo nije uključeno – to nije ni zbog fantazije koju ste opisali, ni zbog kvaliteta vašeg pisanja. Cilj mi je bio da prikupim što širi opseg glasova, iz različitih naroda, seksualnih identiteta, veroispovesti i sredina.

Kada smo tražili od autorki demografske detalje, pitali smo ih za seksualni, ali ne i za rodni identitet. Iako nije savršen, termin „žene“ koristi se u celoj knjizi. Ovo govori o rodnom načinu na koji razumemo fantazije; autorke tekstova u ovoj knjizi, i žene i rodno kvir osobe, znaju šta znači kada njihov glas i žudnju nipodaštava patrijarhalno društvo, gde fantazije muškaraca zauzimaju centralno mesto na pozornici. Što više širimo svoje glasove, tim više možemo da zaista razumemo šta žene i rodno kvir osobe misle danas o svom seksualnom životu. Naše prvo poglavlje je, sasvim prikladno, „O fantazijama“ – uvod u ovaj briljantan i raznovrstan izbor ženskih glasova.

Ovaj projekt je doneo mnogo više nego što smo i ja i svi ostali uključeni u njega mogli da se nadamo – bujicu neobuzdane strasti sa svih strana sveta. Osetila sam strahopoštovanje zbog otvorenosti, samosvesti i prirodne rečitosti kojima ste se izrazile, i poverenja koje ste imale u mene što se tiče razvrstavanja odgovora. I ako se nećemu nadam za ovu knjigu, onda je to

da ona započne novi razgovor o seksualnoj moći, pogotovo za žene. Seksualno oslobađanje mora podrazumevati slobodu da u seksu uživamo pod našim uslovima, da kažemo šta je to za čim žudimo, a ne šta smo pod pritiskom ili od nas očekuju da žudimo. Jedno je sigurno: seksualna fantazija nastavlja da igra ključnu i zdravu ulogu u našem životu žene ili rodno kvir osobe. I sve imamo tu moć da kažemo – i dobijemo – ono što zaista, zaista ŽELIMO.

Džilijan Anderson, april 2024.

O fantazijama

„Neću odati vaše tajne budete li vi čuvali moje.“
„*Moje* fantazije, moja pravila, zar ne?“

Volela bih da razumem sebe. Ne kao osobu, već kao ljudsko biće. Često ustanovim da preispitujem stid koji prati moje želje. Da li se to svi stide i prave se da nije tako? Kao ljudska bića – kao životinje – mi smo pojedinci sa željama, a opet sebe smatramo nečim većim, važnijim od sisara: inteligentnim bićima koja su podizala gradove i otkrila kako da koriste vatru za pripremu povrća, slaveći plodove organizovane sadnje semena.

Tragam za odgovorima. Kao tinejdžerka, živela sam kao lezbijka, ali šta želim sada? Prestravljena sam od promene: lakše je da etiketiram sebe i ostanem u klopci, ali sigurna sam da bih bila prilično tužna žena. Želim da dodirujem i budem dodirivana, da volim i budem voljena. Ne mogu da mislim na seks kao na čin lišen privrženosti. Želim da mi neko mazi kosu i kožu, da mi neko kaže kako me želi. Želim da budem obožavana i da obožavam, marim za uzajamni čin vođenja ljubavi. A istovremeno, tu je jedan deo mog bića koji želi da zna kakav je osećaj kad te jebu. Je li moguće istovremeno osećati privlačnost prema nežnosti i grubosti? Osećati duboku, praiskonsku želju da te neko kontroliše. Ono nepoznato je, mislim, izvor uzbuđenja za mene.

Mi kao žene preduzimamo sve što možemo kako bismo bile nezavisni pojedinci. Uronjena u sistem koji će činiti sve da od nas stvori slabiji pol, shvatam da je moja želja u sukobu s mojim racionalnim promišljanjem. Je li to razlog da osetim stid svaki put kad pomislim na to da neko nada mnom dominira? Koliko god sebe smatrale moćnim, mi žene smo obučavane da osećamo stid od dana svog rođenja. Ja se, kao i mnoge druge žene, stidim svog tela. I tu su koreni mojih nesigurnosti: da li izgledam poželjno? Ne želim da me objektivikuju, a opet želim da budem željena. Možda me samo privlače protivrečnosti.

Želim odnos, ali se plašim. A moji strahovi se nekako svi nadovezuju na seks. Želim da me neko dodiruje, pipa, nagoni da želim te dodire. Želim da mi neko kaže šta da radim i šta da govorim, kako da ga zadovoljim i kada da prestanem. Želim da budem unutar jasnih ivica, da igram u granicama. Želim da verujem nekome uolikoj meri da se osećam bezbedno dok sam kontrolisana. Želim da stenjem od zadovoljstva, ali isto tako i od bola. Da me prevrnu i jebu – pa makar to bila nejasna, česta fantazija, nije mi lako da pretpostavim istinu: žudim. Moje fantazije su ograničene mojim racionalnim ja – koje se *mene* stidi. U to sam sigurna. Volela bih da pustim um da divlja, ali to je toliko, toliko teško.

Pokušaću, zbog vas ali posebno zbog sebe: konačno sam saznala da volim da plešem, i evo me na žurci, sjajno se provodim. Vidim nekog ko mi se dopada, ali nisam sigurna da sam isto tako primećena, pa nastavljam sa plesom. Posle izvesnog vremena, osećam da mi nečija ruka blago dodiruje leđa, i okrećem se. Kada ugledam to lice, osmehnem se i nastavim sa plesom, s osećajem sve veće napetosti koja mi struji kožom. Polako, kao da je to prethodno isplanirano, ruke se spuštaju na moj struk, a moje na taj vrat, meku kosu. Ne mogu da zamislim kako, ali već se ljubimo. Spor je to poljubac, i kako minuti prolaze, tela su nam sve bliža. Kada ruke po mom telu počnu da u meni izazivaju osećaj kako mi treba više od toga,

predlažem da odemo na neko skrovitije mesto. Pronalazimo kupatilo gde nastavljamo da se ljubakamo, pipamo. I kako se ruke sve više spuštaju, adrenalin se sve više diže, a činjenica da bi mogli da nas uhvate na delu još me više uzbuđuje. Gurnuta sam spram hladnog, tvrdog zida, licem okrenuta prema njemu. Otpozadi, ruka se zavlači ispod moje duge suknje i počinje da me dodiruje preko donjeg veša. Trljanje odeće o klitoris pali me, i kad osetim da bih mogla da svršim, to prestaje. A ja tražim da ne prestane, ali sam učutkana i rečeno mi je da se okrenem sučelice. Dok to činim, ruka se podiže do mojih usta, gde prst nailazi na moje usne i onda ulazi. Dopada mi se sopstveni ukus, podseća me na to da sam živa. Onda, dok mi jedna šaka prodire u usta i igra se jezikom, druga se spušta i počinje da mi trlja butine iznutra, tera me da želim još, pa tako i tražim. Ali moja želja ostaje neuslišena. Umesto toga, osećam dodire svuda osim na klitoris, i tako sam ranjiva dok stojim tamo, želim da me jebu i znam da bi svakog trenu svako mogao da uđe kroz vrata. Kad se šaka spusti na moj klitoris, donji veš mi je oko kolena, pa je ovog puta to dodir kože o kožu. Ne maze me prsti, već cela šaka. Osetljiva sam i malčice me peče, taman toliko da pomislim kako ću podleći. Ljubimo se, ali moram da udahnem duboko, pa prekidam ne bih li unela malo vazduha. Dok osećam potrebu za tim da budem ispunjena, to se i dešava. Kao da su mi pročitane misli, požuda za tim da osetim to u sebi. Dva prsta ulaze i izlaze, sporo ali grubo. Osećam da mi muzika vibrira u grudima, bas mi miluje mozak dok osećam seks kao nešto što mi se događa. Muzika i ples, ritual vođenja ljubavi.

Deo fantazije čini to što ne znam da li svršavam, niti marim za to. U mislima osećam zadovoljstvo. Hoću li ga jednog dana osetiti i u telu? Biti dodirivana, biti voljena. Biti žena zaljubljena u svet koji je stvorila.

Argentinka • NEDOSTUPNO • Manje od 15.000 funti • Gej/lezbijka • Sama • Ne

Volela bih da imam penis. To je moja fantazija. Volim svoje sise i svoju ženstvenost. Ali kad bih samo imala penis da jebem neku ženu, ili mnogo žena, s pažnjom i zaštitom, ali isto tako i s plamenom pohotom i da osetim zadovoljstvo koje muškarci osećaju kada se tucaju sa ženom. I uglavnom da istovremeno delim tu pohotu. Taj osećaj je sigurno neverovatan. Nedavno sam poželeva da budem muško, ili sam tako mislila, zato što sam *zapravo* želela da imam povlastice kao muškarci. Ne samo njihova prava i bezbednost već, uglavnom, njihov penis.

Čeznem za tehnologijom koja bi mi omogućila da osetim kako imam penis i njime dovedem neku ženu do najvećeg mogućeg stepena napaljenosti i žudnje. Zgodnu, seksi, zabavnu, ljupku ženu. „Molim da mi pošaljete neku“, tražila sam od prostora oko sebe, od svojih zamisli, od vas, pretpostavljam. Nije li to smešno? Malčice očajavam, ali se trudim da ne mislim previše o tome. Pretpostavljam da ću za sada morati da nabavim gumenka i pronađem ženu koja želi da me ljubi i seksa se sa mnom, za početak. Težak zadatak. Ne znam koga da pitam za savet ili za to da me upozna sa zgodnim, zabavnim, ženstvenim ženama. I baš je to bezveze. Isto tako, ne mislim uopšte da sam ružna, pa mi nije jasno zašto ne mogu da pronađem ženu koja bi volela da bude sa mnom. Mislim da me nikad nije volela nijedna žena, niti zapravo da se iko romantično zanimao za mene. Bolno je to. Ponekad me srce žiga zbog tog nemog odbijanja. Nekako, osećam se usamljeno kad razmišljam o činjenici da ne mogu za sebe da nađem neku ženu na *Tinderu* ili *Bamblu*, ili u stvarnom životu. Za mene je to na aplikacijama nekada išlo lako. Ali sada ne вреди. Ponekad se osećam kao da sam na pogrešnom mestu i možda isto tako u pogrešno vreme.